

Василь БУДЕННИЙ

В серцях злинялий помаранч

Василь БУДЕННИЙ

**В серцях
злинялий помаранч**

*Поезії
(2005 – 2009 рр.)*

"Чернігівські обереги"
Чернігів
2009

ББК 84(4УКР=УКР)6-5
Б 90

Буденний В.Й.

Б 90 В серцях злинялий помаранч. – Чернігів: КП “Видавництво “Чернігівські обереги”, 2009. – 88 с.

ISBN 978-966-533-438-5

До нової книги відомого українського поета, автора двох десятків поетичних збірок та чотирьох книжечок для дітей, Василя Буденного увійшли поезії 2005-2009 рр. В них чітко окреслено непримирима авторська позиція до нині діючої облудної політики владних структур помаранчевого призову що призвели країну до згубних наслідків.

Вболівання за долю України - Руси, пошуки шляхів до кращого майбутнього її народу – домінуючі мотиви більшості творів, що і лягли в основу книги.

ББК 84(4УКР=УКР)6-5

ISBN 978-966-533-438-5

© Буденний В.Й., 2009

Із збірки "З жебрацької торби" (2006 р.)

Я про любов не говорю ні слова,
Щоби її в словах тих не втопить.
Не в пишномовстві ж справжня суть любові,
А суть у тому, як без неї жить!

Вона вже й так одурена словами,
Та й кинута, мов курва, на панель.
Трагедія Вселенська, а не драма,
Коли і в душах наших вже бордель.

Чи є ще місце там чомусь святому,
На перший погляд, наче вже й нема.
Тоді ж бо хто в жорстокім світі цьому
Поезію мою й мене трима?!

Не боляче мені, їй-богу,
Мені не боляче, їй-бо,
Не зміниться, однак, нічого,
Хіба що на а мо' — або...

А мо' до влади прийдуть кращі,
Або ми будемо терпіть,
Та пропадуть собі нізащо,
Уволюючи їхню хіть.

Менталітет рабів та й годі
(Хіба ж це нація — народ?!)
Якесь нікчем'я між народів,
Що звиклось до своїх незгод.

За це тобі така ж і доля:
Одвічне кайло та ярмо...
Не боляче мені до болю,
Не боляче й тобі...

А мо'?!

У таїні десь помолюсь
Та постою під образами,
То, може, якось і отямлюсь,
Й збагну, чим стала врешті Русь...

Руйновище..., багно багном...
Черва по християнських душах,
Так, наче справді ангел злощий
Склика народи на погром.

Всього того, що досягли,
А досягли уже такого,
Що відцурались навіть Бога,
Й за вчинки варті лиш смоли.

Бо винні, винні, таки й ми,
Що упирів собі обрали,
А їм ,неситим, мало й мало,
А ми мовчим, немов німі.

Злодійство, заздрість та олжа —
Тріумфірат, бач, нами править.
Це ж від лукавого лукаві
Взяли кривавого ножа,

Щоб, православних, нас добить,
Така-то, браття, наша доля.
Невже ж на це Господня воля?!
Ох! Як душа моя болить...

А чи сліпа, а чи тупа,
Чи недолуга, чи недужа,
По баговинню та калюжах
Кудись "упевнено" ступа.

Та ось куди, не зна й сама,
Довкола грязь ночами місить,
Ще й посила себе до біса,
Бо клепки власної нема.

Оце так нація, народ...,
Що продає і честь, і мову,
То, власне, й схожа на полову,
Що полипа нам обмолот.

А чи сліпа, а чи тупа,
Чи недолуга, чи недужа...

Вкраїни ми окрадені окрайці,
В нас навіть вкрали предковічне —
РУСЬ

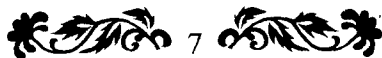
Не росіяни, турки чи ногайці,
Хоча на них наживують чомусь.
Самі ж у себе вкрали, от морока,
З пшепольськими панами залюбки,
Бо в Речі Посполитої під боком
Старшина гріла і свої бочки.

Догрілися, аж поки продалися,
І загуло, суть, прадідів ім'я.
Сказали вам: окрайною назвітесь...
Та сином Руси залишаюсь Я.

І під чужу дуду я не танцюю,
Не шаркаю на західний манір.
І кровними братами не гордую,
Запроданцям йдучи наперекір.

Русь Київська своє ще слово скаже,
Синів своїх і сучих розгада,
Не довго панувати силам вражим,
Їх позмиває повені вода.

Бо ж буде і весна, і буде ранок,
З колін ще встане православна Русь,
І пожене, ой пожене поганих,
За це і денно й ношно я молюсь.

Повз мене йдуть,
і йдуть,
і йдуть,
А я тулюся до узбіччя.
І не збагну, куди ж та путь —
Напевне, з Вічності
у Вічність...
По замкненому колу шлях,
Вірніше,
колом по спіралі.
Руйнуючи Небесний дах,
Йдемо від Бога
Далі
й далі.
Йдемо від створеного ним,
Йдемо удалеч від
Любові,
А там лише від сірки дим
І біль за нас
В очах Єгови.

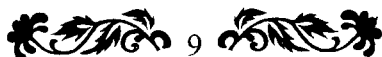

Сідай-но, друже, поруч мене
Та й наговоримось усмак
Про нас, про наше сьогодніня,
Що в ньому – ТАК, а що – Не ТАК.
Про екологію ж ні слова,
Тут ясно все, як Божий день...
Тоді про що вести розмову,
Якщо про неї нітелень?!

Давай-но, друже, про нардепів,
Що вболівають за народ,
Та так правдиво, так вже "лепо",
Хоч позичай у них чеснот.

Вони завжди разом із нами,
Ланів словесних ратаї:
Під себе підгребли руками
Мої надії і твої.
Хіба лиш наші?! України,
Що, як не дивно, ще жива.
Щоправда, впала на коліна,
Немов згорьована вдова.

Ось тільки хто її підніме,
Коли і я, і ти мовчиш...
Чи довго будемо німими
Та ще й одурено-дурними,
Що вкотре куплені за гріш?!

З життя собачого

Столиці вроджена пихатість
Дається повсякчас знаки:
Звичайно ж, хмарочос — не хата,
Й там люди зовсім не такі.

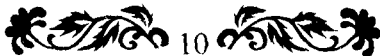
Та що там люди —
І собаки,
Мов їх столичні хазяї,
Бульдожо гавкаються з ляку
За привілеї, бач, свої.

Та щоби показати дворнягам:
Порода в них, мовляв, така —
Боксерам й догам — переваги,
Й болонка вартіш бідака —

Того, що по дворах бомжує,
Того, що вірно сторожує,
Того, що день і ніч не спить —
Він злий, його не треба злить.

Бо він добряче бачить ситих,
В законі всю собачу знає,
Його не треба довго вчити.
Щоби своє і в дога взять.

Настане слухна ще година,
Порве дворняга ланцюги
Й собачо — панське іго скине,
Пустивши сучих у біги.

◆ ◆ ◆

Міліють ріки,
Я мілію теж,
Думки і почуття мої міліють.
Цій мілізні, боюсь, не буде меж,
Аж доки не повернеться надія.

На те, що знову станемо людьми,
Знов станемо
Слов'янами на ділі,
З колін нарешті встанемо самі
І чвариця забудем знавіснілі.

Те, що ділить, —
Поділене давно,
Не нами, а
Хозарським каганатом...
Нам полишили струєне вино
Й Чорнобиля аполіптичний атом.

Слов'яне!
Православія сини!
Чи вівці ми і, справді, на закланні?
Пора полоть нам згірклі полини,
Щоби не быть "із могікан останніх".

Щоб нам піднятись в берегах своїх
Наперекір загатам дяді Сема,
Стікаймося, як весною ручаї,
Єднаймося, якщо Слов'яне ще ми!..
Чи так і будем животіть окремо?!

Християнин я, та чомусь
Мене поганський дух тривожить,
То ж почасти не в храмі Божім,
А в Богостворенім молюсь:

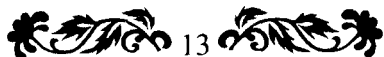
У лісі посеред беріз,
Де галява мені за клирас,
Й роси незайманої миро,
І Божа благодать до сліз.

Де луг і поле — мій амвон:
Хрещені там і злаки, й трави,
І голос мій Творцю во славу
Луна пташині в унісон.

Та менше й менше місць отих,
Творцем Всевишнім первозданних.
Перед Пришествієм останнім
Вони для мене мов святі.

Їх не торкнулась ще рука
Звірини в образі людини,
Що у своїй жадобі гине,
Продавши все за срібняка.

Тому-то й рана у мені —
Озонова, вже ж невігойна.
Прости нас, Боже, недостойних,
І вкороти нам скорбні дні.

За тебе не клену я Бога,
Гріха на душу не беру —
Сама ж бо вибрала дорогу,
Як світ оцей —

стару-стару:

Хоч і з новими глитаями
Та з новим бидлом-баранами,
Що діточок своїх ведуть,
Куди — ще й досі не збагнуть.

Печальний приспів, Україно,
Таких висот, бач, досягла.

Радій — не вмерла

ще й не згнила,

Хоч з голови вже

підгнила.

З новими, бачся, глитаями,
Ті ж — зі своїми холуями,
Котрі під їх дуду ідуть.
Ось тільки б у останню путь!

Дай-но, Боже, з вами ще зустрітись
Й радість, а не смуток поділить.
Бо немає кращого у світі,
Як в житті життям пристойним жить.

І хоча ми з вами не безгрішні,
І не щирі всі ще в каятті,
Без надій не лишить нас Всевишній,
Як достойно будем жить в житті.

З нізвідкіля у нікуди,
Із напівтемряви у морок,
Людей незрячих поводитир
Веде сьогодні, як і вчора...

Жебрацький одяг обносивсь,
Та не обрізана ще торба,
Ще йдуть, то й дійдуть мо' кудись...
Співать зарано пісню скорбну.

Ще кільканадцять раз впадуть,
Можливо, ще й прийдуть до тями,
А поки що торують путь
До вигрібної, власне, ями.

Отам вже справді буде рай
З об'їдків, бач, заокеанських,
Пощо збирати свій врожай,
Чи ж пак не свій уже, а панський.

Раюй же, братія сліша,
Раби Хозарії нової,
Що твердо, впевнено ступа
І оберта сліпців в ізгоїв
(Вірніше — гоїв ув ізгоїв).

Село! Моя колиска й домовина,
Мого життя – початок і кінець:
Приречене мов кимось до загину,
На знищення доценту, нанівець.

Кріпаччина і царська, і радянська
Тебе точили, наче хробаки,
А зараз топиш безнадію в чарці –
Набридло, бач, латать чужі дірки.

Жменина люду віку доживає,
А молодь "окупує" міста,
Байдужа до землі і до врожаю –
Турботами міськими оброста.

Хоч гіркота в цій правді, та одначе
Це ще далеко не остання путь:
Знов на земельці будемо батрачить,
Коли її – Пречисту – продадуть,

Тоді вже на зразок американський
Селяни по-новому заживуть,
Як здавна обіцялося – "по-панськи",
Ось тільки хто?!

У цьому, власне, суть...

Якесь ніщо ти у Європі Східній,
Хоч вже ж немов не РАБ твоє ім'я.
Та став ти згірш за безсловесне бидло,
Народе мій, кровиночко моя.

Дали тобі волати на Майдані,
Щоб вволить волю начебто твою.
Воно було б неначе не погано
В заокеанським побувать раю.

Тож "помаранчем" очі пов'язали —
Крізь нього зри та й слухай, що речуть...
Обіцянок неначе і немало,
Й неначе справедлива їхня суть,

Та вкотре вже купився на макуху,
Ошуканий, одурений мій люд;
Тебе вже б'ють по голові обухом
Тож спроможись на праведний свій суд

Над тими, що чіпляються за владу,
Що вочевидь тебе вже продають.
Щоб розуміть де праведство, де зрада —
Пора б тобі народом справді бути.

Злизало сонце сірий сніг з дахів,
І холоди не так уже відьмують -
Зачули ж, як із вирію птахи
До перельоту крила й дух гартують.

Вже вітер виколисує котків
Червоної лози і верболозу,
Що оченята мружачи з-під брів,
Ховаться ще в хутра від морозу.

Та він уже позиції здає
(Пенсійний вік - пора перепочити).
В люстерко задивляється своє
Підталина, промінчиком умига.

В ній пролісків прокльовується ряст,
Ось-ось причеше чубчики біляві.
В душі моїй хоча й не все гаразд,
Овеснений, кричу весні я:
"Браво!"

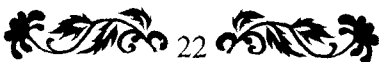

Бомжує літо у старім дранті,
Вже ж пізня осінь,
А йому байдуже:
Короткі дні
Та й за теплом не ті -
Вже ж морозець підковує калюжі.

І милостині меншає йому
(Куди поділись сонячні щедроти?!).
Питаються здивовано, чому
Він глузду став здоровому супроти.

І пенсію пристойну заробив,
І є своя з пожухлих квітів хата,
А він ночує нивмаде собі
Й під церквою навчивсь жебракувати.

Напевно, клепки в нього, бач, нема -
Дивуються з нелітнього вже літа...
Та то ж воно так хоче з усіма
Своїм теплом останнім поділитись...

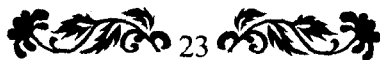

Клекоче хор стурбованих лелек -
До вирію ж летить їм після Спаса.
Святкове сонце, мов із медом глек,
Освячує з корівками підпасич.

Священнодійство у ранковий час
У світлім храмі росяного лугу,
Де сам Господь іде з небес до нас,
Як оберіг від всякої наруги.

Самого небозводу синій дзвін
Творцю всього живуцього осанить.
Аж зупинивсь на хвильку часоплин
У мить земно-космічного єднання...

Підвладне ж все
Любові,
суть
Коханню.

Кому я мав би оду ще складать,
Так це тобі, озерце у заплаві.
Твоя цілюща на живцях вода
Погостювать запрошує ласкаво.

Раюють тут і чайки, і качки,
Ти й рибою всілякою багате,
Але мені сьогодні не з руки
Твої скарби у тебе забирати.

Тож, вудочки відкинувши убік,
Вустами до латаття припадаю:
Це ж я не був тут майже цілий рік
І буду ще коли,
Йй-бо, не знаю.

Бо крутить нами вічна суєта
(Що буде завтра - Богу лиш відомо).
Моя ж душа тут світло зацвіта,
Бо я тут, справді, як у мами вдома.

З вуздечкою вже йде зима,
Хай навіть децю теплувата.
Прийшла пора й морозцю братись,
Бач, вранішній
льодок трима.

Подекуди, поглянь,
Сніжить
Крупинками,
Як манна з неба.
Мов наші знаючи потреби,
Світ сірий
почина
білить.

Михайла білогривий кінь
Басує по підмерзлій хряпці,
А ще ж недавно
дощик капав
Й туливсь до осені
колін...

Не паморозь грайлива,
а мороз
На скронях і в душі моїй лютує.
Пора прийшла осмислити всерйоз,
Чи не розтринькав я життя на все.

Ще є мо' хвилька діри залатать,
Щоб того, що й набув, не розгубити.
Бездум'ям обкрадав себе, мов тать,
Лишаючи полову замість жита.

Тому-то, Богом дану,
кожну мить
Тепер я трачу лиш на щось путяще...
Лишається все менше й менше жить,
А торба літ жебрацьких
важча й важча.

Із збірки

"Остання зустріч з вороним"

(2007 р.)

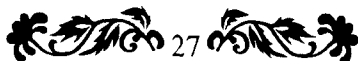
Від стужі сніг зішулився в яругах —
Така холодна видалась весна.
На лісових проталинах у дути
Негода клята проліски згина.

Голівки білі ладна їм відтяти,
Сльотавим вітром стерти, задушить.
Ну, а вони уперлися затято
І тихо промовляють: Будем жити!

Ні перед ким не станем на коліна,
Нам духу стачить в світ іти на ви.
Ось-ось вже сонце промінь з неба кине,
Упевнившись, що ми ж таки живі.

Хай трохи приморожені, прибляклі,
Та все ж здолали товщу крижану,
Під землю не сховались з переляку,
Хоча життя й стояло на кону.

Нас вберегли любов, надія, віра —
Все те, що обійма в собі душа...
Ключ журавлиний вже покинув вирій,
На поклик першоцвіту поспіша.

Звідки і куди я повернувся,
Із якої і в яку країну,
Що знайшов тут і що там покинув,
І чийм вже сином я зовусь.

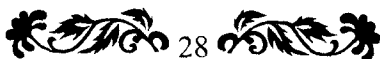
Бачим перевтілення швидко
Після "непорушного Союзу",
Стаємо рабами "любих друзів"...
Хто з нас думав навіть про таке?!

Стало більше, правда, шоу-свят,
Стало жити веселіш сьогодні,
Домоглися жданої свободи —
Грабувать безкарно і вбивать.

Доїдає бездуховний СНІД
Душі наших діток непорочних
Й, руки потираючи, регоче
З нас не тільки Захід, навіть Схід.

Ошукались, дурені ж як є,
В дурості не каємось затято,
Чубимо по-братньому брат брата,
Думаючи кожен про своє.

Про своє, чого у нас нема
(В головах нема своєї ж клешки).
Тож і справи наші досить кепські...
Гемінь — там, а тут, на жаль, — пітьма.

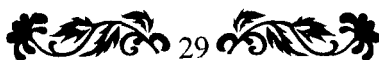
Удоскональмо те, чого нема:
Духовність нашу та природний розум,
Та душі тих, кого в глухій облозі
Заокеанський дядько Сем трима.

Й показує, як в світі треба жить,
В грошах та в крові ближнього купатись,
Щодня справляти сатанинське свято,
Своїх тілес уволюючи хіть.

Ось так-то, православні землячки,
(Воістину вже мавпяча порода,
Що лиш в одному досягає згоди,
Як розрива Україну на шматки).

За що мені від Бога благодать
Українцем в Україні народитись
І білий світ по-чорному смішити —
Плоди учинків наших пожинать?

Пощо волать?! Гниття ж із голови,
Правдивіше — із маківки самої.
Мій люде, й далі корч в собі героя
І буцімто по-справжньому живи...

Остання зустріч з Вороним

Здоров був, друже, бач, зустрілись,
Чому похнюплений такий?!
Я бачу, що й тебе обсіли,
Як і людей, важкі думки.

Хазяїн, кажеш, майже спився,
Нема й Бровка, сердега здох.
Натомість пан тут об'явився,
А з ним породистий бульдог.

Скупили півсела за безцінь
(Вони порядок наведуть),
Як ще закуплять піднебесся
І зібраних в останню путь

Таких як я, бо бачу скоро
Піду учвал на ковбасу.
Цей луг вже викуплений вчора –
Я нелегально тут пасусь.

Отож бувай... Живи п'ясливо...
А по мені вже плаче рай.
Залишать вам мій хвіст та гриву,
А все останнє – пам'ятай...

Обранцям демократії осана
І за прийдешні й за наступні дні,
Тепер, бач, будем жити непогано,
Отак неначе у казковім сні:

Сліпі – почують, а глухі – побачать,
Як Україна пишно зацвіте,
Заплодоносить пустоцвіт неначе
І дасть врожай багатий як на те.

Неначе будем ситі і здорові,
Повернем в лоно всіх заробітчан
І наче знов повіримо на слово,
Яке нам прикладається до ран.

Слова... Слова... Чи втіха, чи потіха?!
Радій, отаро, вибачте, народ.
Неначе ти далекий вже від лиха,
Від власних негараздів і незгод.

Тобі вже повернули те, що вкрали,
Немов усе для тебе, все тобі.
Чудово ж як! Чому ж тоді і далі
Ти в ближніх рвеш недорвані чуби?

Некуплені немов і не купились,
Вас вочевидь немов не продали,
Ви лиш запропоновані уміло
І семам і соланам з-під поли.

Отець і Син і Дух Святий – єдині:
Трьохперстно суцїй Трійці я молюсь.
Із вірою, що буде Україна,
Росія буде й буде Білорусь!!!

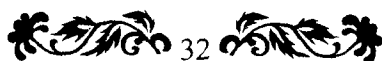
Єдині будуть, як свята ця Трійця,
Ворожим силам зла наперекір.
Ми три листочки на єдиній гілці,
Позбудьмося ж зневір і недовір.

Подумаймо, кому потрібні чвари
І пошук один в одному вини...
Чи не новим прозахідним хозарам,
Цим дітям позащлюбним сатани.

Русь Київська коли постане знову,
Коли воскресне з мертвих Святослав?!
Бо нас, слов'ян, розвіють як полу,у,
Ще й зроблять ворогами, Боже збав.

До вас мій голос, люде православний,
Прокиньсь нарешті й добре роздивись,
Хто в немирї вигукує нам "Браво!"
І викликає повсякчас на "біс".

Подумаймо, хоч обмаль часу думать,
Єднаймо наші душі і серця.
В лиху годину вселюдського гауму
В єднанні нашім будьмо до кінця.

Ти знов мене навідала, либонь,
Не знаю, чи радіти, чи журитись.
За твій всевоскресаючий вогонь
Я сплячую дорогувате мито —
Душі частинку, а душа — одна...
І скільки там її уже лишилось,
Якщо на дні, то зачерпну зо дна —
І все віддам одній тобі на милість.
Поезіє, вреднюще дитинча,
Допоки вже мені з тобою гратись,
Цей світ любов'ю згірколю вінчать
І за любов ту попадуть за грати.
П'яніти від омріяних надій —
Буть молодим на власному весіллі...
І раптом виявляється — чужий,
З дурною головою на похмілля.
Де ми з тобою тільки не були,
Чого ми не набачились з тобою:
Падіння, злети, радощі, жалі
Текли і ручаями, і рікою.
Купляли нас, та ми не продались,
Не стали перед кимось на коліна.
І не відклали Слово на колись
В молитві щирій за народ України.

Із мороку в пітьму чи навпаки,
Яка різниця — все одно без світла,
І чи pomoже грішникам молитва,
Коли не день грішили, а віки.

Однак молюсь за Україну мою,
За люд її продажний, недолугий,
Що майже весь в наругах та недугах,
Тому перед Творцем поклони й б'ю.

Та що поклони, — душу б я віддав,
Аби лиш ми ім'ям Творця прозріли
Й зважали більш на дух, а не на тіло,
Можливо, в невідь й не була б хода.

А так моє волення на пусте
До Бога і до тебе, мій народе,
Що засіваєш чвари та незгоди,
А пожинаєш лихо як на те.

Плач Єремії, чи пройняв колись
Його народ й чужий народ, тим паче.
Я не пророк, тому, мабуть, й не плачу,
Бо згіркла сіль у мене замість сліз.

Однако літо чи зима,
Чи осінь, чи весна — однако:
Пророцтв збуваються ознаки —
Ось-ось вже засурмить сурма.

А світ наш і не жур на те,
У вічі бреше ще й регоче:
Йому слова оті пророчі,
То щось далеке і пусте.

Нещасний у зневірі люд
Біснується без покаяння,
Уволює своє забгання,
Утверджуючи власну суть.

А я причинний в простоті
Волаю про любов та совість
До тих, що вдаруге вже готові
Христа розп'яти на хресті.

Пора й мені вже братися за розум,
Давно пора, а не на схилі літ,
Ішов би десь за іншими в обозі,
Забувши навіть думать про політ.

Пощо уболівать і рвати душу
За русо-український наш нарід,
Пора з небес спуститися на сушу
Та й роздивитись слід його як слід:

Споконвіків лиш чвари та обмови,
Канібалізм духовний споконвік,
За самоїдство, за хитання в слові
Ти сам себе на вічний глум прирік.

Одне лише у стійлі ремигаєш
Та колеш один одному боки,
Та віриш пастухам, що обіцяють
На пасовисько вивести-таки.

Не виведуть, бо як почнуть виводить,
Ти сам себе почнеш тоді топтать.
Чи буде череда оця народом —
Не тільки я — сам Бог хотів би знать?!

Прихилися до мене, доле,
Не цілюючи, прихились,
Не гадалось мені ніколи,
Хоч і літ вже прожив доволі,
Що так буду просить колись.

І хоча не з руки жалітись,
Та в душі вже такий облوم,
Що не знаю, її, де діти,
Задушить чи пустить по світу,
Чи сховать за товстезним склом.

Щоб не бачити і не чути
Те, що діється на землі,
Щоб забутись і забути,
Не труїтись без отрути,
А побути в Творця на крилі.

Там вдихнути повітря чисте,
Силу духу відчуть в собі,
Й, назбиравши зірок намисто,
Милуватись вечірнім містом
І всміхатись людській юрбі.

Ну, хіба ж я прошу багато
І хіба це гріховна хіть,
Доки будеш мене минати
І мовчати отак затято,
Й не давати по-людськи жить?!

Ми ще живі, ми ще, либонь, живі,
Мавпачимось в тілесній іпостасі,
Слов'яно-рабська, праарійська раса,
Отарище, хоча й при булаві.

Хрести камінні, тисячі хрестів
По втікачах із батьківської хати,
Схід з Заходом не встиг підрахувати
Твоїх, у дути зігнутих, хребтів.

А що вже душі..Майже їх нема,
Так, де-не-де жебраччям при дорозі,
Шукають справедливості у Бозі,
Та, певне, пошук той вже надарма.

І Богу остогидлий поступ ваш:
Холуйство та продажність, та жадоба,
Далеко вже не Божа ви подоба,
Що кривцю п'є із осквернених чаш.

Впивайтеся, коли ще не впились,
Та й вигибайте так неначе обри.
Пощо глухим моє воання "пробі"...
Та все ж кричу, мо' докричусь колись...

Душа хворіє, сутінь у душі,
А почасти знаходить повна темінь —
Чи не прожив життя я надаремне,
І світові, що світлого лишив?!

Зболілих кільканадцять віршенят
(Чи хто їх сутність хоче зрозуміти?!)...
Своїм життям живуть окремо діти,
Старіє хата й дичавіє сад...

А думалось, а мріялось — ого!
(В мені моє згасає сокровення).
Упав, мов гладіатор на арені,
І пальці вниз у глядачів крутом.

Приречений? Та ні, ще не кінець!
Ще хоронить мене, напевно, рано.
Щитом із Правди прикриваю рану
І викликаю на двобій, на герць

Лукавого ловця розтлінних душ,
Що виступа під маскою свободи,
І до могил дітей хрещених зводить,
Руйнуючи усе і вся довкруг.

І наш від нього потерпа вже край —
Згасає вогник справжньої любові...
Душа моя, чи ти до втрат готова?!
Лиш совісті і правди не втрачай.

Майже іронічне

Слів моїх, як і снів, химерність,
До уваги не варто брать,
Причиніть перед ними двері,
Хай хоч згибіють на папері —
Вони варті, либонь, проклять.

Що не слово — то біль, то камінь,
То рахуба, то знов печаль:
Якби думалося мізками,
У лакиз був би в перших замах,
Ну а так — нивмащо, на жаль.

Поступитися, бач, не хочуть —
Недолугі, мабуть, такі,
В них помітно чимало збочень:
Плакати треба — вони регочуть,
Зазвичай, у них все навпаки.

Не зважайте на них, миряне,
Веселіться, жеріть, живіть..
В нас, і справді, не все погано,
Особливо, кому таланить
І не пучить від яств живіт.

Мене пограбував би хтось,
Так, бач, нікому не потрібний
Мішок, в якому замість хліба
Нести дурниці довелось:

Нікчемні мрії та думки,
Та ще надії безнадійні,
Половою б їх всіх розвіять-
Пощо вони комусь такі?

Від них звільнився б і зажив,
Як дехто, і добротю, й ситно...
Але кому ж тоді носити
Врожай опісля наших жнив.

Ужинок видавсь, хоч куди:
Те, чим обсіялись, — пожали:
Будяччя вирросло чимало
І терен обкрутив сади.

Тож у мішку замість плодів
Лиш роздуми гіркі, та й годі.
Якби хто вкрав їх при нагоді,
Ото б я щиро порадів.

Як на мене, не все й погано, —
Бога охами гріх гнівить:
Не брехав, й не попав в оману,
Й не забув, як людей любить.

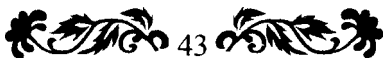
В розгалуззі і діти, й внуки
(Чи не Божка ж це благодать?)
Й ці рядки, що пройшли крізь муки,
Можу з радістю вам віддати.

Ще у берег Десна хлюпоче,
Ще нащадкам саджаю сад
І дивлюся їм прямо в очі,
А не вбик, чи кудись назад.

Головне — ще світліє мама
Теплим променем у вікні,
То чому ж я не сплю ночами,
Чом так тоскно бува мені?

Чом в щоденних своїх молитвах
Все частіше прощу Творця,
Осяйнути нас, темних, світлом
Й не хвати Свого лиця.

І простити нам, нерозумним,
Те, що можна іще простить.
Нам лишилось як слід подумать,
Як же далі в цім світі жить.

*"Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються,
Повинні в душі та в правді вклонятись"*

Євг. від св.Івана
4:24

Сповна тут відчуваю благодать
На цьому первозданному узліссі:
В траві, в мураші, у пташиній пісні
Десницю Божу зміг я розпізнати.

Тут ні турбот дурних, ні суєти,
Гармонія в живій клітинці кожній:
Вітрець лиш павутинку потривожив,
Яку Творець, як все тут, освятив.

А головне — нема людських спокус,
Одна лише в душі моя спокуса —
Творцеві поклонитися у душі
І попросити за Україну-Русь.

За люд наш недолугий попросить
(Який не є, та це ж моя кровинка).
Прости ж бо тим, хто кається, провіни,
Якщо ще можна з милості простить.

Та очі нерозумним нам відкрий,
Щоби Тебе в росинці ми пізнали
І не були, неначе ті вандали,
Що нищать у жадобі задум Твій.

Із збірки

"З гіркою правдою на ти" (2008 р.)

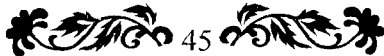
Кого ж ми у Гетьмани возвели,
Підперши, для годиться, булавою,
Чи розум, а чи совість, чи героя,
Як це було за козаків колись.

Та ні, того, що вміє рахувать...
(Таких тепер в нас розвелось чимало),
Що гуртово себе і нас продали.
Ба, нічого вже більше продавать.

З таких і наш ясновельможний пан,
Тому-то й безлад в нашім ріднім краї.
За суттю ж дядько Сем тут заправляє,
Оговтайсь, люде, та довкруж поглянь

На те, що ти опущений на дно,
На беззаконня наше, що "в законі",
На ту надію, що в омані тоне...
Чи вже тобі і справді все одно?!

Одначе не однаково мені
За Русь мою, що зветься Україна,
Мій добрий люде, розминай коліна,
Чи так і будеш корчитись на дні?

Вербова гілка майже в розповитті,
Жовтичка вже роздмухує пилок,
Лозняк співає, соками налитий,
І котиться під ноги моріжок.

Весна така жадано — довгожданна;
Давно вже квітець облизав поріг,
Освідчивсь і лелека у коханні..
Та раптом знову осоружний сніг.

Хай мокрий, нетривкий, а все ж колючий,
Немов батіг трійчатий на тепло.
Однак недовго холоду нас мучить —
Весілля солов'їне почалось.

Моя любов

Її б з душі з корінням, кляту, вирвать,
Бо нею божеволю немов.
Така моя любов нековирна,
Що зовні і не схожа на любов.

Уподобав народ свій недолугий,
Якого дурять всі, кому не лінь.
Одвічно у наругах та недугах,
Що не встає ще й досі із колін...

Зате удосталь самохизування
(Чи й справді, незалежний ти, либонь).
Чому ж ти робиш, мов холуй останній,
З України міжусобиць полігон?!

Здається, роботящий і співучий,
Але допоки ти ніщо, на жаль,
Тому тобою так любовно мучусь,
Що аж регоче у мені печаль.

Готує осінь землю під порошу,
Холодний вітер листя заміта,
Свинцевих хмар важка небесна ноша
Подібна до Голгофського хреста.

Вона безжально тисне на ромена,
Сльотавістю доземно пригина,
Тож дід Іван силкується даремно
Охлялі ноги витягнуть з багна.

Роки старечі, та ще трішки вишив
(Це ж, як на нього, й невеликий гріх),
А вулиця закашлялась від сміху,
Хоча який в осінню негідь сміх.

Допоможіть же, людоньки, старому, —
Цвірінькають спіддашшя горобці.
Йому ж і в негідь не сидиться вдома —
Не звик тримать синицю у руці.

Ні цезарів достойних, а ні брутів
Лиш слів пустих монетний передзвін
Й хребти рабів, коромислом зігнуті
(З них більшість ще й не встали із колін).

Сенатори жиріють, як годиться,
Масніють очі від принад і втіх,
І гладіатор, взявши меч із криці,
Йде на двобій, щоб розважати їх.

Все як було — нерончики постануть,
Підпалять Рим (згоріть йому б до тла)
І перших християн, чи ж пак, останніх,
Ще звинуватять, як розсадник зла.

Шляхи хрестами будуть ще хреститись,
Вже й хрестяться від бруду і брехні,
Від ницості, що заправляє світом,
Роздмухуючи пристрасті земні.

Ніхто на Божі карі не зважає,
Під піком слави Хозарат і Рим,
Реоче світу оцього хазяїн
І дрібнота хіхікає за ним.

З небес липнева сходить благодать,
Земля духмянить огірком і кропом,
І в'язу престарілого Акрополь
В гнізді долонь трима вже лелечат.

Ще наче крок ступили від весни,
А вже пора надходить дозрівання,
Вже золотяться у промінні раннім
Срібно-зелені від пилку лани.

Таке животворяще все довкіль,
Про відмирання важко навіть думать,
Та вже в покіс трава лягає сумом,
Й п'янить нас переджнив'я, а не хміль.

Всього у нас теперечки удосталь,
Моралі, правда, не було й нема.
Зате ж бо є гучні, бравадні тости,
Чи в діло, чи без діла — то дарма.

Зате ж бо ми вже хазяї планети,
Творця, мовляв, за бороду взяли.
Космічні кораблі в постійнім леті,
Давно забули, що таке воли.

Оце так поступ, електронна ера.
Мобільний і комп'ютерний полон.
До Всесвіту відкриті навстіж двері —
Чи яв це, а чи казка, а чи сон?!

То чом тоді непевність людство душить,
В пропасницю чому впада Земля
І струшує із верб отруйні груші,
Що нам вдавались райськими здаля?!

Я потайки, аби ніхто не бачив,
У віз впряжу замість Пегаса клячу.
Йї поїдемо до нашого села.
От їй би до хвоста хоч півкрила,
То полетіла б, а то "тюп" та "тюп". —
У неї грива змокла, в мене — чуб.

Доїхали — таки, яка ж краса,
Мов Юлина заплетена коса.
Ні птахоферм тобі, ні свиноферм,
Село сягнуло вищих, певне, сфер.

Палаці та котеджи до Десни,
Сільські хатинки відійшли у сни.
Ба, ні, брешу, де-н-де іще живі
І хати, і з корівками хліви.

Братву столичну треба ж годувать,
Це ж, як-не як, злодійська наша знать.
Хтось плеще, що погано ми живем,
Мовляв, що влада наша із нікчем.
Брехня, дивись, — село живе та й годі,
Його, бач, піднімають при нагоді.

В замкнутім колі з хліба та видовищ
Товчеться люд впродовж тисячоліть.
Пощо створив ти нас таких, Єгово,
Й чи довго нам такими животіть.

Зарозуміле нерозумне плем'я,
Божки нікчемні на Твоїй землі.
Твоє ж бо око, Господи, недремне,
Чом попустив Ти вчинки наші злі.

Хіба не всі вже висмоктані соки,
Натомість гори бруду й смітюги.
Без каяття були і будем, доки
Із неба не засвищуть батоги,

Якими Ти добряче уперішиш
Нас, неслухняних, ласих до спокус.
Наскільки ми перед Всевишнім грішні,
Що вже за нас й молитися боюсь.

Небесно світ голублять голуби,
Шануються найвищим пілотажем,
Милуючися дійством цим, й собі
Душею з ними полетіть наважусь

Щоб, як вони, до самозабуття
Крильми до неба землю пригортати
(Так в сонячних промінчиках дитя
До свого серця пригортає мати).

Оце ж вона — любові справжня суть,
Всевишнього окрилене начало.
Лет голубів — її живий салют,
Щоб в нім Творця нарешті ми пізнали.

Німує ще в проталинах весна,
Хоча вже чути тенорок синиці.
Підталий сніг у променях іскриться,
Та вже з дахів над вікнами звиса.

Ще кількадень, і задзвенить капіж,
Заграє сонце скерцо на бурульках,
Щось бабакам стає вже спати мулько —
Прокинутись надумали скоріш.

Поволеньки усеньке ожива,
Поволеньки й душа моя світліє.
Тікають в небуття лихі завії —
Під снігом парость вруниться нова.

Всякчас отримувати дулю
Нам неприємно, та у тім
Не так вже й страшно, як нас дурять,
Страшніш, як досі вірять їм.

Бо то уже, либонь, хвороба,
Бува, що й пошесть, все бува,
Народ для них — дурна худоба,
Суттєве — владна булава.

Суттєве ж, власне, тільки влада —
Аби щоб зверху, на тобі
Гарцикувати і не падать,
Й не червоніти від ганьби

За ті обіцяні посули,
Що знов відклали на колись,
І, як колись, давно забули,
А хтось дурний за них моливсь.

А мо' ще й молитися, не знаю,
В палаті щість поклони б'є
І називає пекло раєм,
Як кажуть, кожному — своє...

Не зрю Пегаса у голоблях
Й під дорогим не зрю сідлом,
Він вільний кінь, а не худоба,
Яка толочиться кругом

Та жде, коли її на випас
Господар вижене чи ні...
Коров'ячо очима кліпа,
В своєму стоячи багні.

Пегасам осоружне стійло,
Ніхто із них отам не був,
Хоч під виттям вовків постійно
Їх необ'їжджений табун.

Хай в табуні їх небагато,
Однак, спасибі Богу, є.
Так хочу бути їм за брата,
Бо з ними все єство моє.

Коли ні віри, ні довіри,
Коли й словесний пквал ушух,
Лишається одне — сокира,
Бо не допоможе вже обух.

Та вирубать з кореневищем
Те, що надію подало,
А на порядок з нього вийшло
Пустопорожнє помело,

Що тільки голови морочить
І нам, і зазвичай собі,
Народе мій, куди ж ти вскочив,
Що із собою ти зробив?!

Невже в тебе немає тями?
Протверезись — настала мить.
Всіх брехунів до'дної ями,
Коли по-людськи хочеш жити.

Ми навчені сльозу з очей цідить
Та обмивать покійних, що в минулім.
Спасибі, православні, — не забули
Голодомори клятої доби.

А те, що зараз нас, напівживих,
Сімнадцять літ кладуть уже на мари.
Вже ж нами доморощені хозари,
А ми до влади обираєм їх.

Ти ж роздивись, нас вже не п'ятдесят
І вже не сорок п'ять мільйонів навіть,
А ми з Майдану вопіємо славу
Тим, хто труну нам буде забивать.

Чи від природи ти такий тупий,
Чи ЗМІ тебе добряче притупили,
Що дориваєш сам собі могилу,
А не криницю, щоб біду топить.

Народе ж мій, оговтавшись, прокинсь,
(Я все ж таки надіюся на диво)
Своє серцебиття, відчувши зіва,
Ще підведешся, встанеш із колін.

В снігах стерилізуються сади;
Ані бруньок тобі, ані любові,
Поблискує лиш місяця підкова,
Вірніш, то молодиться молодик

Та на берізки нишком погляда,
Їм байдуже, здається, до морозу,
Вони вже вийшли з-під його наркозу,
І їх брунькує сила молода.

В гілках вже чутно співанку життя —
Не соки це, а дух це їх нуртує,
І, дивлячись на них, собі міркую,
А чи не з-під берізок тих і я.

Не плачуть й не сміються солов'ї,
Й піснями вже, на жаль, не б'ють у груди,
І на душі буває так паскудно,
Що хочеться соборувать її

Й відправить "со святими упокой",
Пощо вона мені така зболіла,
Без неї проживу, либонь, у тілі,
А з нею в цьому світі я ізгой.

Бо скрізь бездушня в розкошах гуде:
По казино, у владі, по притонах,
У панських фешенебельних салонах,
Вже й по церквах розкольних де-не-де.

Тому і розпинаюсь на хресті
Праворуч і ліворуч від Ісуса,
Не плачу, не сміюсь, і не молюся
Заціпенів душею в німоті... —
Це ж я соборувать її хотів..
Ба, ні, за неї ще я поборюся.

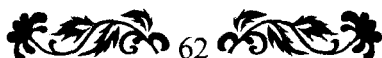
Яка різниця — добрий, а чи злий,
Розумний чи дурний — нема різниці..
В краю, де возсіда олжа та ницість,
Лиш флюгером крутитися умій.

Та можновладцям залюбки лижи
Оті місця, що трішки нижче спини,
Забувши враз, що ти ж таки людина,
А не бур'ян, що виріс на межі.

У час такий кохатись довелось
Нам із тобою, незрадлива Музо,
Ми, звісно, не в пошані "любих друзів",
І з них нам вслід плає, можливо, хтось,

Бо правду — матку ріжем в пику всім:
Панам, підпанкам, брехунам, нацюгам,
Мого народу темного катюгам,
(Вже ж доки збиткуватись вам над ним).

І сумно, й гірко, та пече найбільш,
Коли собраття по перу — поети
На совість на свою наклали вето
І славословлять дієства тих за гріш.

За гріш, медальку, забавку якусь,
А чи за ситих можновладців дулю.
Тож цур їм пек, вони, либонь, забули,
Хто справді розпина Україну — Русь.

Така-то, Музо, в нас чудна любов,
Без теплих поцілунків і обіймів.
Простіть бо нас, по-іншому не вмієм
Хапати іскри з-під чужих підков.

Де тільки наш Макар телят не пас —
По Заполяр'ях, Тундрах, по Сибірах,
А що вже в наш богопротивний час,
То в будь-яких материкових дірах!

Бо на своїй землі, либонь, ізгой.
Куди смачніші Заходу об'їдки.
Заробітчанин — наш тепер герой,
(Безправний раб і тут, і там нерідко).

Такі владики і такий наш лад —
До краю докотились в незалежній.
Запізно повертатися назад,
Вперед би йти, та тільки обережно.

З провідником розумним — не дурним,
А де тепер такого нам узяти,
Хоча й багацько в нас разом із тим
На булаву гетьманську кандидатів.

Із збірки "Останній призов" (2009 р.)

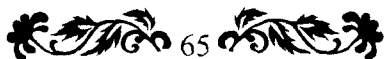
Притча про собачу вірність

Кого-кого та тільки не собак
Ми можем звинувачувать у зрадах,
Тож чом собакам феміам не кадять,
А понукають ними та ще й як:

Напівголодні, в холоді - дарма,
На ланцюгу та ще й без будки навіть,
Однак зайців господар ними травить
Й дворняг за вірність у дворі трима.

І дозволя плодити цуценят,
Ще й руку дозволя за це лизнути...
Серед собак нема на щастя брутів -
Не навчені підступно убивать.

Собача вірність гідна всіх похвал,
Люблю і я за вірність цю породу.
Чому ж тоді собакам в нагороду
Собача честь, а не людська, на жаль?!

Притча про королівську блоху

Хоча і голий він, проте ж король,
Хоча і над блохою, все ж при владі.
В абсурдному театрі грати роль
Йому ніхто не став ще на заваді.

Бо там нема нікого, крім блохи,
Що кожуха свого не трималась
Й тепер на голім тілі за гріхи
Вже не стриба сердешна... -
Дострибалась.

А що король? Він править та й усе,
По-нашому, не править - заправляє:
Замість кози дурну блоху пасе
Та умина за дві щоки окраєць.

Та "чисті" руки тицька напоказ -
Вони ще, бач, блоху не додушили...
На театральній сцені все гаразд,
Ось тільки мерзне неприкрите тіло.

Притча на сміттєзвалищі

Сьогодні це вже звалище, сміття,
Подекуди вже навіть попелище,
Що дотліва чи догнива у тиші
Й поволі переходить в небуття.

І тоскно, і печально - селяві...
Ворони та бомжі лиш тут знаходять
Для себе при нагоді нагороду -
Об'їдки..., капці..., звісно не нові.

Від іграшок дитячих та пляшок,
Впереміш і їстивне, і одежа
Нікому зазвичай вже не належать,
Лиш навертають до сумних думок.

Мовляв, чого що варте, ось диви
На цей смердючий і бридкий непотріб.
Тут місця досить нашим всім турботам -
Моїм рядкам..., гетьманській булаві -
СЕ ЛЯ ВІ..

Притча про поріг

Господарю обчовганий поріг
Жалівся, нарікаючи на долю,
Чому, мовляв, прикутий я до долу,
Терпіти мушу стусани від ніг.

Чом перше до господи, щоб зайти
Об мене витирають бруд, грязюку,
Докіль терпіти ці пекельні муки
За суттю ж, хто заходить, всі кати.

Господар призадумався на мить
І вимовив такі слова до нього:
- Забув ти, перш ніж стати перед Богом
Нам треба всім тебе переступить.

Замовк поріг, я теж мовчу по тім,
Суть слів тих намагаючись збагнути,
Бо часто-густо мав порогом бути,
Та й зараз, певно, залишаюсь ним.

Возвеселімось, ми вже не раби?!
Ми ж вільні люди вільної країни?!
І нам чуття єдиної родини
Здається дивним у новій добі.

Тож дехто й намагається тепер
Із пугами порвати й перевесла,
І дух братерства й дружби перекреслить,
Однак здоровий глузд ще в нас не вмер.

Завчасно не радіє хай Сіон,
Що чубляться потомки Святослава
Під їхній сміх й заокеанське "браво" -
Ми не забули князя віщий сон.

Протверезиться Київська ще Русь
Й Московія протре з похмілля очі.
Й роздивиться, хто справді чварів хоче.
Ось тільки, щоб не пізно, - я боюсь.

А чи знайду я ще такі слова,
А як знайду, чи то складу докупи,
Щоб ними оживить духовні трупи,
Й своя щоб просвітліла голова,

Щоб ними випромінювать любов,
Щедרותно розкидаючи увсебіч,
Щоб землю прихиляючи до неба,
Веселкою й самі були немов.

Щоб ними не образить, боронь Бог,
І ближнього не завести в оману,
Щоб світ весь білий Правдою осанить,
Щоб не було в них проміжних "або".

Чи я знайду, такі слова чи ні...
Таким би будь, як ті слова, мені...

Вінця нема, нема його й не буде
Так як нема й не буде голови.
Є лише бруд й помийниця для бруду
Й примарна тінь важкої булави.

Є чублення зомбованого люду,
Що мало чим різниться від орди,
Та битий шлях в нікуди із нікуди,
Та під ногами від плювків сліди.

Є все оте, чого б нам не хотілось,
Є все оте, чого ми варті всі,
Є навіть нами вирита могила,
Ще й віддані за панство голоси.

Чого нема? Немає головного:
Немає голови і в голові.
Що може бути пугнього з нічого -
З того нічого й наші головні...

На зламі трьох тисячоліть
Лишаються разом із нами
У чорній рамі білий світ -
Чорнобиля страшний уламок.

Лишається гідка мораль
Та вседозволеності сила,
Що нам свободу підмінила,
Якої й не було, на жаль.

Вовки лишаються й зайці
Та нами створені муганти,
Та нечистот усяких лантух
Й тунель без світла у кінці.

А де ж надія?

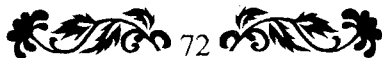
Де ж вона?

Десь там на дні повинна ж бути...

Повинна...

Та однак за суттю

Уже немає навіть дна...

Якби були хоч трішечки красива,
Хай не красуня, а така як всі.
А тож нікчемна, вузлувата, сива
І натяку нема в тобі краси.

Нас повінчали...

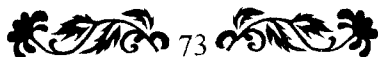
Так мені судилось
З тобою виколисувать дітей,
Відаючи наснагу їм і силу,
Одначе щось не так в них,
Щось не те:

Одні лиш людям наганяють смуток,
Забувши, що їм треба догоджати.
Хитрішими повинні трішки бути -
Хвалить сучасну у законі знати.

А дехто з них, вважай, природолюби,
Стидають все зажерливість людську
Й незайманість конвалії голублять,
Немов востаннє зрять її таку.

Та більшість уповають все ж на Бога,
Щоб врешті люди ожили Людьми.
Чекають марно помочі від нього,
Бо стать людьми, чи хочемо самі?!

Така-то в нас недоля, моя Доле,
Такий-то безталанний в нас талан.
Самі себе турботами неволим,
А курсом тим же суне караван.

А чи не розстрілять мені себе,
Духовно розстрілять, а не тілесно,
Щоб в іпостасі праведства воскреснуть,
Мій дух тоді ніхто не загребе.

Дух праведства кому потрібний в нас,
У нашій незалежній Україні,
Де лиш брехня та чвари без упину,
Та незалежні пики напоказ.

Оце і все -

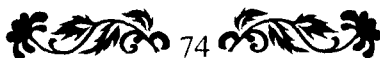
До краю чи за край,
Одначе... одним словом...

Доборолись:

В мільйонів душ уже сідниці голі
Зате в дещиці піднебесний рай.

Народ, народ... Брежу, тупа юрба,
В тебе і справді вуха для локшини,
Щоб слухать тих, що кістку в слові кинуть,
Виляй хвостом й під їх дуду стрибай.

Невже тебе ще не навчив Майдан,
Де роздавались купи обіцянок.
Злинялий помаранч зблід і розтанув —
Пусті ж слова не прикладеш до ран...

Запраглося душі моїй дощу,
Живою краплиною умитись
І в середзим'я знову стати літом,
Та ледь почавшись, він раптово вщух.

Сніги, сніги..., і я серед снігів
Ув інії тиняюсь, мов сновида,
Замирений зі статусом вже діда,
А ще ж недавно буйноцвіттям цвів.

Учора ще по-літньому палав,
Собою зігриваючи довкілля,
Не думав навіть, що підступний кілер
Мене давно вже на прицілі мав.

Контрольного ще пострілу нема,
Спасибі Богу, тіло ще при силі.
Та в душу вже закралася зима
Й розсудливістю дух мій перекрила...

А ранок знов туманом й не прикривсь,
Знов з ночі голяка, як є, виходить
В протуберанцях сонячних зі сходу,
З пониззя ще, а наче вже згори.

Віщує і вінчує спеку дня,
(Провісник парникового ефекту).
Зайшли ми, прогресуючи, далеко...
Не з Богом йшли ж, на жаль, а навмання,

Огидливо, роззявивши роти,
І землю обкусали ще й в півнеба...
Чи не запізно виникла потреба,
Хоч залишки з рук Божих вберегти?!

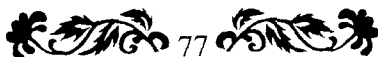
Втечу від надокучливих думок
Й сховаюся за спинами чужими,
А мо' розвіюсь над землею димом,
Язик свій перше взявипи на замок.

Нема мене - живий а наче вмер:
Бездумно, безсловесно, мов амеба,
Як добре, що нічого вже не треба,
Нарешті самостійним став тепер.

Ані жони, ні внуків, ні дітей,
Ані далеких, ні близьких, сусідів,
Ні президентів, ні собак, ні СНІДу.
Мені однак, де грішне, де святе.

Ні чорних дір космічних, ні мурах,
Ні вболівань за долю України.
Аж чудно, що за неї ще хтось гине,
А хтось об неї ноги витира.

Мені байдуже, я ж такий , як всі,
Плюю на все, коли і де захочу
Й не прокидаюсь ридьма серед ночі -
Нема ж мене, ні глузду, ні Русі...
Як добре, що я став таким, як всі.

Чи не піти б мені в поводитирі
Водить сліпих від хати і до хати -
Окраєць хліба в торбі буду мати
Й люд перестану віршами дурить.

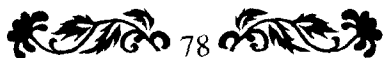
А прозою гіркою розкажу
Про те, що надивляючись, побачу
Моїм собраттям вбогим і незрячим,
Яким до торби подають олжу.

Підемо перше до народних слуг -
Сановництва того, що у "законі"...
Овва..., куди..? собаки, охорона...,
Щоб й до порога не пускать старцюг.

Це ж себто нас,
Тож підтюпцем мерщій
Від тих хатин, що схожі на палаци,
Щоб в зуби не попастися собаці,
Ховаймось - хто в болото, хто в кущі...

Такий у нас чудний менталітет:
Купляться на макуху і ховатись
Й не бачить, як здирають шкіру з брата
Та Богові молитись як на те.

Молитися це ж добре, та однак,
Чи не настала слушна вже година,
Щоб іго панське з шиї, власне, скинуть
Й прозріти - ми ж бо люди як не як.

В мішку моєму всячини, овва!
Райок бомжівський -
Хліб, чарчина, ковдра,
Колись на щастя знайдена підкова,
Стара куфайка й шапка не нова.

Та ще за два десятки різних книг
Із життя святих й буття порочних.
Ось тільки хоч якихось в біса грошей
Покласти у мішок свій я не встиг.

Так і пішов і так я далі йду:
То вітер в спину, то в обличчя цілить,
Зате ж душа не обростає цвіллю
І легше так долать свою біду.

Ні перед ким не хочу звітувать,
Крім Бога звісно (хоч Він й так все бачить).
А чи простить мою він необачність,
Що в буднях не дотримуюся свят.

Мов Марко в пеклі все товчусь, товчусь
Та гримаю до совісті людської -
Ось так і став у краї цім ізгоєм,
А ймення краю - Україна-Русь.

Здається, все...

Безпросвіток, п'ятьма,
Душа безкрила у глухій облозі,
На ноги дух зіп'ятись не впромозі,
Ні слів, ні думки пугньої нема.

До зашморгу доживсь...,
Бо далі ж як, -
А ні шляхів тобі,
А ні стежини.
У чагарах свавілля Україна
Скатована й підвішена на гак.

Хто з нього зніме й
Підлікує хто?!
Ще живогіє, ще вона ж не вмерла..
Чи довго будуть наші пустомелі
І нею й нами гратись, як в лото.

*Анатолію Шкурку – односельцю, відомому
українському художнику*

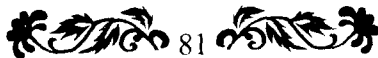
Гуляє вітер по Десні й по Дону,
Кошлатить хвилі ген по бистрині -
Так майстер пензля в творчому полоні
Живляющу мить лиша на полотні.

Цілує пензель материнські руки
І ніжно пестить зморшки на чолі:
Вернувся ж після довгої розлуки -
Давно не був у рідному селі.

Давно-давно, а так неначе вчора
З гілок вербових свищики робив
Й шукав свій шлях ще змалечку по зорях,
Що починався між Смолинських хлібів.

Війна... Фронти... Всього було доволі,
Нанюхавсь і набачивсь гіркоти.
Та все ж Таланту посміхнулась доля -
Його до крихти людям присвятив.

В литаври б'є вже запізніла осінь,
Спліта вінки з добірних колосків.
Живляюці зерна в тім тугім колоссі,
Що славлять рід і родовід Шкурків.

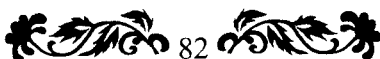

Звабливий присмерк весняної ночі
Ключем спокуси відкрива бордель.
І зорі, мов повії ті, охоче
Небесну обцяцьковують панель.

Аж тхне усе довкілля амораллю
І місяць, наче справжній сутинер
Красуням ще незайманим брутально
Спіднички до сідниць уже задер.

А що вже люд (слова тут, певне, зайві)
Похітлива розбещеність така -
Не те що тіло, а душа вже навіть
Розпродана давно із молотка.

І все-таки я досвітка чекаю,
Щоб втретє півні голос подали.
Вся нечисть сатанинська позникає.
Це ж буде, буде... тільки от коли?!

Фантасмагоричне

Без пристрастей і без протрацій,
В глибокій комі - без думок.
Один в палаті, мов палаці,
Один до небуття за крок.

Ні кольорів тобі, ні звуків,
Ні напівправди, ні брехні.
Чи то болото, чи багнюка -
Однаковісінько мені.

В безпам'ятстві тут розкошую
(Немов нічого не було).
Лише недобре щось віщує
Під вікнами розбите скло.

Напружую свої зусилля,
Щоб розгадати, що за дім
(Грушевського, чи божевільня,
Чи Банкова в класичнім стилі?...)
Немає ж напису на нім...

Вони працюють —
Тонни не-гора
Для наших вух вже видано локшини.
А чи від того легше Україні
Якої слава й воля домира?!

Зі слів пустих не торби, а мішки
Нашвидкоруч (борги ж ховать) пошиті,
Нам доведеться їх тепер носити —
І нам, і внукам нашим на віки.

Чи не пора вже Правдою нам жити,
Хай навіть дуже й дуже вже гіркою,
І роздивитись без полуди світ,
Й Україну-Русь побачить — НЕ ТАКОЮ!

Зміст

Із збірки "З жибрацької торби" (2005-2006 рр.)

Я про любов не говорю ні слова	3
Не боляче мені, їй-богу	4
У таїні десь помолюсь	5
А чи сліпа, а чи тупа	6
Вкраїни ми окрадені крайці	7
Повз мене йдуть	8
Сідай-но, друже, поруч мене	9
З життя собачого	10
Міліють ріки, я мілію теж	11
Вкраїну вже четвертували	12
Християнин я, та чомусь	13
Щоб кожне слово — як молитва	14
За тебе не клену я Бога	15
Мов барка без керма і без вітрил	16
Дай-но, Боже, з вами ще зустрітись	17
З нізвідкіля у нікуди	18
Село! Моя коліска й домовина	19
Якесь ніщо ти у Європі Східній	20
Злизало сонце сірий сніг з дахів	21
Бомжує літо у старім дранті	22
Клекоче хор стурбованих лелек	23
Кому я мав би оду ще складать	24
З вуздечкою вже йде зима	25
Не паморозь грайлива	26

Із збірки "Остання зустріч з вороним" (2007 р.)

Від стужі сніг зіщулився в яругах	27
Звідки і куди я повернувся	28
Удоскональмо те, чого нема	29
Остання зустріч з Вороним	30
Обранцям демократії осана	31
Отець і Син і Дух Святий — єдині	32
Ти знов мене навідала, либонь	33
Із мороку в пітьму чи навпаки	34

Найкращі ліки — це здоровий сміх	35
Однако літо чи зима	36
Пора й мені вже братися за розум	37
Прихилися до мене, доле	38
Ми ще живі, ми ще, либонь, живі	39
Душа хворіє, сутінь у душі	40
Майже іронічне	41
Мене пограбував би хтось	42
Як на мене, не все й погано	43
Сповна тут відчуваю благодать	44

Із збірки "З гіркою правдою на ти" (2008 р.)

Кого ж ми у Гетьмани возвели	45
Вербова гілка майже в розповитті	46
Моя любов	47
Готує осінь землю під пороху	48
Ні цезарів достойних, а ні брутів	49
З небес липнева сходить благодать	50
Всього у нас теперечки удосталь	51
Я потайки, аби ніхто не бачив	52
В замкнутім колі з хліба та видовищ	53
Небесно світ голублять голуби	54
Німує ще в проталинах весна	55
Всякчас отримувати дулю	56
Не зрю Пегаса у голоблях	57
Коли ні віри, ні довіри	58
Ми навчені сльозу з очей цідить	59
В снігах стерилізуються сади	60
Не плачуть й не сміються солов'ї	61
Яка різниця — добрий, а чи злий	62
Де тільки наш Макар телят не пас	64

Із збірки "Останній призов" (2009 р.)

Притча про собачу вірність	65
Притча про королівську блоху	66
Притча на смітгезвалищі	67
Притча про поріг	68
Возвеселіємось, ми вже не раби?!	69

А чи знайду я ще такі слова	70
Вінця нема, нема його й не буде	71
На зламі трьох тисячоліть	72
Якби були хоч трішечки красива	73
А чи не розстрілять мені себе	74
Запраглося душі моїй дощу	75
А ранок знов туманом й не прикривсь	76
Втечу від надокучливих думок	77
Чи не піти б мені в поводитирі	78
В мішку моєму всячини, овва!	79
Здається, все... ..	80
Гуляє вітер по Десні й по Дону	81
Звабливий присмерк весняної ночі	82
Фантасмагоричне	83
Вони працюють	84

Літературно-художнє видання

БУДЕННИЙ Василь Йосипович

В СЕРЦЯХ ЗЛИНЯЛИЙ ПОМАРАНЧ

Вірші

Редактор **Б.В. Йосипенко**
Технічний редактор **О.М. Єрмоленко**
Комп'ютерна верстка та дизайн обкладинки **О.М. Єрмоленко**
Художник **Ф.Ф. Кравчук**
Коректор **М.К. Гавриш**

Підписано до друку 03.12.2009.
Формат 60x84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman Cyr.
Ум. друк. арк. 5,5. Ум. фарб.-відб. 5,5. Обл.-вид. арк. 5,1.
Зам. 0052. Тираж 1000 прим.

Комунальне підприємство "Видавництво"Чернігівські обереги"
14000, м. Чернігів, вул. Белінського, 11
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб'єктів видавничої справи ДК № 824 від 28.02.2002 р.

Виготовлення ФОП «Єрмоленко О.М.»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції.
Серія ЧГ № 10 від 17 липня 2009 року
Тел. (0462) 972-664

*Дай-но, Боже, з вами ще зустрітись
Й радість, а не смуток поділить.
Бо немає кращого у світі,
Як в житті життям пристойним жити.*

*І хоча ми з вами не безгрішні,
І не щирі всі ще в каятті,
Без надій не лишить нас Всевишній,
Як достойно будем жити в житті.*